

Coco

CAPITOLUL 1

Lui Coco i-ar fi plăcut să fie fiica unui aventurier și a unei prințese și să trăiască într-un palat. Dar adevărul este că s-a născut într-un azil, care e un fel de spital pentru cei oropsiți de soartă. Tatăl ei era colporteur, nu că ar fi umblat cu cioara vopsită, cuvântul vrea să însemne negustor ambulant, iar mama ei nu mirosea tocmai a parfum scump, ci a rozmarin, a untură și a fum de lemne. Chiar dacă erau săraci lipiți, locuiau într-o regiune din Franța numită Valea Loarei, care-i plină de castele minunate. Eu nu le-am văzut niciodată, dar mătușa mea, Marta, care călătorește mult, zice că sunt de poveste. Nu mă miră deci că eroina noastră a visat neîncetat la tot felul de istorii incredibile despre propria viață.

O înțeleg, pentru că, la rândul meu, am o imaginație foarte bogată și îmi place la nebunie să inventez povești, dar Coco visa la alt nivel. Părea că ea însăși credea în minciunile ei, pentru că avea un fel de a se mișca și de a vorbi mai degrabă propriu celor din înalta societate, decât oamenilor de rând. De fapt, ca să mai uite de viața ei modestă, ce-i plăcea cel mai mult pe lume era să se plimbe prin cimitire și să le povestească celor adormiți tot felul de scorneli despre copilăria sa. Sigur că pe ăia îi era mai ușor să-i aiurească.

Părinții ei i-au pus numele Gabrielle (numele de Coco a apărut mult mai târziu), iar, din cei cinci frați, ea era a doua. Când a împlinit 12 ani, mama ei a murit din pricina unei febre teribile care i-a crescut peste noapte. Acum nimeni nu mai moare din asta, dar, la începutul secolului al XIX-lea, era o chestiune întâlnită la fiecare pas, mai ales dacă nu erai un om cu bani. Pe de altă parte, tatăl ei dispăruse de ceva vreme; într-o zi a spus că pleacă să vândă niște fleacuri cine știe unde și nu s-a mai știut nimic despre el. Așa că micuța Coco a ajuns într-un orfelinat cu cele două surori ale sale. Ceilalți doi frați au avut și mai puțin noroc decât ea: au fost abandonați la o fermă și obligați să muncească din fragedă pruncie.

Ea povestea mereu că își petrecuse copilăria cu niște mătuși din înalta societate, ceea ce însemna că erau mai degrabă bogate decât sărace, dar adevărul e că stătuse până la 18 ani la maici, care numai burgheze nu erau. Locul nu era deloc grozav; în realitate, dormise într-o cameră care nu avea nici măcar încălzire, dar învățase ce înseamnă disciplina, să facă tivul la straietele călugărești și, firește, să se roage. Verile, în schimb, le petrecea la bunici. Acolo se simțea fericită pentru că se putea întâlni cu mătușa Adrienne, care avea exact aceeași vârstă și aceeași eleganță naturală ca ea, și cu mătușa Louise, cu câțiva ani mai mare, care era măritată cu un șef de gară. Mulțumită lui puteau, din când în când, să meargă cu trenul la clasa a doua și să stea jos cum se cuvine, pentru că la clasa a treia stăteau în picioare și strâns lipită de restul călătorilor.

INSIDE

WAISTLINE

CUFF

Gabrielle

În plus, în casa mătușii Louise existau o groază de cărțicle despre prinți și prințese, iar pe Coco o fascina să le citească și să intre în pielea protagonistelor. O dată a intrat atât de mult într-un rol, încât a dorit să-și facă o rochie la fel cu cea a unui personaj. Era de culoare lila, care e un fel de mov spre roz, și avea niște jupeane ce se potriveau extraordinar de bine cu rochia. A mers la croitoreasa din sat și i-a povestit cum era, cu toate amănuntele posibile, ca să i-o croiască. Și nici mai mult, nici mai puțin, a îmbrăcat-o pentru prima dată într-o duminică, la biserică. Eu nu prea mă duc la biserică, dar nu cred că era cel mai bun loc de purtat așa ceva, pentru că în mod normal trebuie să fii mai discretă. Așa că atunci când rudele au văzut-o îmbrăcată în rochia aceea aproape că au făcut infarct. Au obligat-o s-o returneze imediat și au dojenit-o.

Chiar dacă experiența cu rochia lila a fost o dezamăgire, pe Coco a început să o intereseze croitoria. Maicile îi arătasera câteva lucruri elementare, în schimb mătușa ei Louise a fost cea care a încurajat-o să-și folosească imaginația și să se distreze creând fuste, rochii și pălării. Tot jucându-se așa, a ajuns să-și facă propriile hăinuțe.

CAPITOLUL 2

Când în sfârșit a împlinit vârsta de a părăsi orfelinatul, a mers să lucreze împreună cu mătușa Adrienne ca vânzătoare într-un magazin. Locuiau în podul casei stăpânilor și păreau destul de mulțumite. Și cum erau deștepte foc, și-au închegat propria clientelă și, în cele din urmă, au izbutit să închirieze un mic apartament, pe care l-au folosit și drept atelier de croitorie.

În perioada aceea, erau la modă cursele de cai, iar orașelul se umplea de militari care se duceau la concursuri, să participe sau doar să vadă ce se mai întâmplă pe acolo. Printre ei se răspândise vestea că domnișoarele Chanel coseau divin și că, în plus, erau destul de frumoase, așa că toți se duceau să-și retușeze pantalonii, să comande cămăși pentru zilele de duminică sau doar ca să le fie cusut vreun nasture la haină.

Cu scuza aceasta, militarii sfârșeau, de fiecare dată, invitându-le pe Coco și pe Adrienne la un aperitiv. Obişnuiau să meargă la un bar cu muzică, unde fetele cele mai îndrăznețe ieșeau să cânte câteva cântecele. Coco nu era chiar Billie Holiday, dar avea o îndrăzneală extraordinară și, încurajată de vreun locotenent care îi făcea curte, a sfârșit prin a deveni una dintre cântărețele obișnuite ale localului. Cum nu știa prea multe melodii, mereu interpreta

cântecul care spunea povestea unui cățel rătăcit prin Paris și pe care îl chema Coco. Și firește, pentru că tot repeta cântecul acela, lumea a început să o strige Coco.

Dintre toți pretendenții, ea s-a lăsat iubită de unul care se numea Étienne; adică Ștefan, în română. Era destul de scund și mai degrabă urât decât frumos, dar avea un farmec personal care o făcea pe Coco să fie bucuroasă nevoie mare când se afla în compania lui. Era înnebunit după cai și, din când în când, își oferea câțiva în dar; e lesne de înțeles că banii îi ieșeau până și din urechi. Étienne avea și alte prietene în afară de Coco, dar în vremea aceea, ea era preferata lui; chiar a invitat-o să locuiască cu el un timp, într-o casă pe care și-o cumpăraseră la țară.

Cum vă puteți imagina, Coco nu a stat prea mult pe gânduri; era fericită să poată trăi în bunăstare atât timp cât avea să dureze iubirea cu Étienne. Mergea la cursuri de echitație, stătea până târziu în pat savurând micul dejun și își petrecea după-amiaza citind romane dulcele. Adevărul este că nu i-a fost greu să se obișnuiască cu modul de viață al celor bogați.

De fiecare dată când Étienne o ducea la un bal sau la curse de cai, Coco observa cum femeile bogate se uită la ea de sus. Și asta nu din cauză că, vorba aia, ar fi avut tatuat pe frunte cuvântul „sărmană“, ci pentru că stilul ei era complet diferit de al oricărei alte femei cu care s-ar fi întâlnit.